

Arrest

nr. 148 598 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 december 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 5 februari 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 17 februari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.12.2014 werd ingediend door:

M.(...), A.(...)

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het gegeven dat het voor betrokkene onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Echter, betrokkene laat na dit verder te specificeren. Het blijft een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat zijn kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die met in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 5 februari 2015 eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 17 februari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

(…)

De heer:

(...) / Naam, voornaam: M.(...); A.(...)

(...) / geboortedatum: (...)

(...) / geboorteplaats: (...)

(...) / nationaliteit: Russische Federatie

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...)

Binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(...)

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (zie punt 1.2), werpt verzoeker de schending op van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en "van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht." Verzoeker stelt daarbij het volgende:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker op 05.02.2015 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Rusland terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker bovendien reeds sedert meer dan 6 jaar in België verblijft en hier sedertdien samen met zijn gezin een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoeker heeft in Rusland niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij hebben bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij al die tijd geleden verliet.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert jaren heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat het dochttertje van verzoeker bovendien in België naar school gaat. Zij was nog zeer jong toen zij haar land van herkomst verliet om er nooit meer terug te keren. Zij heeft trouwens geen enkele band meer met het leven, of meer specifiek, de schoolopleiding in Rusland. Zij is van kleins af aan gewend om in het Frans, in het Belgische schoolsysteem les te genieten. Van haar eisen dat zij haar schoolopleiding hier zou onderbreken om voor onbepaalde tijd opnieuw te moeten integreren in het schoolsysteem in Rusland, maakt ook voor haar een buitengewone omstandigheid uit. Zelfs al behoeft zij geen gespecialiseerd onderwijs, het is duidelijk dat zij door haar jarenlange verblijf op het Belgische

grondgebied slechts met de grootste moeite de overschakeling naar het Russische systeem zou kunnen maken.

De Raad van State heeft trouwens eerder al benadrukt dat de lopende schooltijd van een kind, wegens de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een andere schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van afkomst of naar een land waar zij toegelaten zijn tot verblijf om daar bij de Belgische diplomatieke overheden ter plaatse een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221)

In hetzelfde arrest stelde de Raad van State dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, en in het bijzonder de schoolplicht van de kinderen, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België.

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.6. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 24 december 2014 (zie punt 1.1), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

“Artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een vreemdeling de aanvraag tot machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt.

Dat verzoekers in het bezit zijn van een geldig identiteitsdocument (zie bijlage).

Dat verzoekers bovendien menen dat ze zich kunnen beroepen op buitengewone omstandigheden die hen toelaten de aanvraag in België te doen.

Dat er krachtens vaststaande rechtspraak van. de administratieve rechtscolleges sprake is van buitengewone omstandigheden wanneer het voor de betrokkene onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de nodige formaliteiten te vervullen met het oog op het indienen van een aanvraag tot verblijf. (RvSt. n° 107.621, 31 maart 2002; RvSt. n° 120.101, 2 juni 2003.)

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor dé betrokkene 'onvoorzienbaar' is. De buitengewone omstandigheden mogen deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt.

Dat verzoekers ouders zijn van een kind dat in België naar school gaat (zie schoolattest in bijlage), Dat de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen (R.v.St. nr. 131.652, Rev.dr.etr. 2004, afl. 118.221).

De kinderen zijn van kleins af aan gewend om in het Frans en om in het Belgisch schoolsystemen les te genieten.

Dat verzoekers al meer dan 6 jaar hier in België verblijven en sedertdien hun centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België hebben opgebouwd. Dat verzoekers in hun land van herkomst dan ook niets hebben om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen of huisvesting hebben om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf.

Verzoeker M.(...) A.(...) was bovendien van 15.07.2009 tot 12.10.2012 in het bezit van een Al medisch. Ook zijn echtgenote heeft te kampen met medische problemen.

Het feit dat verzoekster lange tijd blootstond aan de agressie en de doodsb bedreigingen door haar ex-man geuit, hebben verzoekster in een paranoïde angsttoestand doen verzeild geraken. Momenteel staat verzoekster onder medicamenteuze behandeling, Een regelmatige opvolging van door een specialist is. vereist voor een positieve evolutie in de gezondheidstoestand van verzoekster. Duidelijk is dus dat verzoekster in België In elk geval aangewezen is op de medische opvolging die niet kan genieten in haar land van herkomst.”

2.7. Verzoeker gaat in zijn middel in op het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ en meent dat er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het feit dat hij hier meer dan 6 jaar verblijft en een nieuw leven heeft opgebouwd niet in overweging zou kunnen worden genomen en deze elementen enkel in de gegrondheidsfase kunnen worden beoordeeld. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing enkel het volgende kan worden gelezen: *“Het gegeven dat het voor betrokkene onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Echter, betrokkene laat na dit verder te specificeren. Het blijft een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid.(...) Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”* Door louter te poneren dat er in zijn geval *“wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Rusland terug te keren om aldaar de aanvraag te doen”*, aan te halen dat hij alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd en de elementen te herhalen die hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had ingeroepen, slaagt verzoeker er niet in de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen.

2.8. Verzoeker gaat in zijn middel verder in op de scholing van zijn dochter. In de aanvraag om machtiging tot verblijf werd aangestipt dat dit kind *“in België naar school gaat (zie schoolattest in bijlage), Dat de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen (R.v.St. nr. 131.652, Rev.dr.etr. 2004, afl. 118.221).”* In de bestreden beslissing werd erop gewezen dat *“(…) Het feit dat zijn kind hier naar school gaat, (niet) kan (...) aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die met in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. (...)”* Verzoekers betoog over de overschakeling naar het Russisch systeem volstaat niet om de pertinente overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris aan het wankelen te brengen dat de verplichte scholing van de dochter van verzoeker in illegaal verblijf plaatsvond en dat niet wordt aangetoond dat zij in haar land van herkomst gespecialiseerd onderwijs nodig heeft, waardoor de scholing niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

2.9. Aangezien verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling uitgang van onjuiste gegevens of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan, kan zijn kritiek niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden kon besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.10. Verzoeker toont niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

2.11. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – zie punt 1.3), voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids – en proportionaliteitsbeginsel.”* Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

“Dat verzoeker niet een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van meer dan zes jaar, waarvan hij het grootste deel in legaal verblijf heeft doorgebracht, nu te bevelen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

Dat verzoeker namelijk tot van 15.07.2009 tot 12.10.2012 in het bezit is geweest van een attest van immatriculatie, op grond van zijn aanvraag 9ter die ontvankelijk bevonden werd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar stelt dat een A.I. geen verblijfsdocument is, maar dat een dergelijk document toch aan verzoeker de mogelijkheid geboden heeft om legaal op het grondgebied te verblijven en zich hier gedurende al die tijd te vestigen en te integreren.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.12. Zoals hierboven reeds gesteld, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.13. Het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.14. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.15. Met zijn stelling dat het onredelijk is om hem *“na een verblijf van meer dan zes jaar, waarvan hij het grootste deel in legaal verblijf heeft doorgebracht, nu te bevelen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten”* en dat hij van 15 juli 2009 tot 12 oktober 2012 over een attest van immatriculatie beschikte, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij zijn vaststellingen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet thans niet op hem toepasselijk zou zijn omdat hij wel degelijk in het Rijk verblijft *“zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”*. De gemachtigde van de staatssecretaris is in dergelijke gevallen zelfs verplicht over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het loutere verwijzen naar de verblijfsduur of een eerdere periode van legaal verblijf, volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een kennelijke onredelijkheid.

2.16. Verzoeker toont niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN